

Gwiazdozbiór

czytaj str. 2

Alfabet podróży z historią

czytaj str. 2

Ania i Adaś przedstawiają

czytaj str. 3

Miła Street 18

czytaj str. 5

Filmoteka

czytaj str. 6

Relax na Maxa

czytaj str. 6

A może by tak poczytać...

czytaj str. 8

Gabriel gra

czytaj str. 8

IGNACY POLECA

czytaj str. 10

Radom turystycznie

Muzeum Historii Radomia – Podróż przez Tysiąclecia

Muzeum Historii Radomia to nowoczesna placówka, która w przystępny sposób przybliża dzieje miasta, łącząc tradycyjne eks-

interaktywnym doświadczeniem, pozwalającym zanurzyć się w dawnych czasach. Muzeum jest dostępne dla zwiedzających

w różnych godzinach w zależności od dnia tygodnia i sezonu. Ceny biletów wynoszą 20 zł za bilet normalny oraz 14 zł za ulgowy. Dzieci do lat 7 mogą wejść bezpłatnie, co sprawia, że muzeum jest dostępne dla całych rodzin. Muzeum Historii Radomia jest oddziałem Muzeum im. Jacka Malczewskiego w Radomiu, co dodatkowo wzbogaca jego ofertę kulturalną. Oprócz wystawy stałej, placówka organizuje różnorodne wydarzenia, takie jak warsztaty edukacyjne, lekcje muzealne oraz spotkania z historykami, które przybliżają historię miasta w atrakcyjnej formie. Ponadto, odbywają się tu czasowe wystawy tematyczne, poświęcone kluczowym okresom w historii Radomia i jego mieszkańców. Dzięki połączeniu klasycznych metod eks-

ponaty z multimediami. Zlokalizowane na radomskim Rynku, pod numerem 4/5, mieści się w zabytkowych kamienicach znanych jako Domy Gąski i Esterki. Te historyczne budynki zostały odrestaurowane, tworząc przestrzeń dla trzykondygnacyjnej ekspozycji, która zachwycą zarówno mieszkańców, jak i turystów. Wystawa stała muzeum prowadzi zwiedzających przez ponad tysiąc lat historii Radomia, poczynając od IX wieku i budowy piastowskiego grodu na Piotrówce, aż po wydarzenia II wojny światowej. Na trzech poziomach prezentowane są zarówno artefakty historyczne, jak i interaktywne aplikacje filmowe oraz fotograficzne, które angażują odwiedzających w odkrywanie przeszłości miasta.

Odwiedzający mogą zobaczyć wyjątkowe eksponaty związane z najważniejszymi wydarzeniami w dziejach Radomia, a także poznać historię codziennego życia mieszkańców na przestrzeni wieków. Dzięki zastosowaniu nowoczesnych technologii, takich jak ekrany dotykowe i projekcje multimedialne, zwiedzanie staje się

pozycji z nowoczesnymi rozwiązaniami multimedialnymi, Muzeum Historii Radomia stanowi ważny punkt na mapie kulturalnej miasta. Jest to miejsce, które inspiruje, uczy i dostarcza emocji, zachęcając zarówno mieszkańców, jak i turystów do zgłębiania fascynujących dziejów Radomia.

■ Maksymilian Goździk 8c

Gwiazdozbiór

Pani Magdalena Kopycka – lawenda i naleśniki – małe radości

Ulubiony kwiat:

Zdecydowanie lawenda – ma w sobie spokój, prostotę i pachnie jak wspomnienia z dzieciństwa. Lubię również róże i słoneczniki.

Człowiek, którego podziwiam:

Podziwiam moich rodziców przede wszystkim za mądrość, siłę i wytrwałość. Potrafiли stworzyć ciepły dom, w którym zawsze czułam się kochana i bezpieczna. Mama nauczyła mnie empatii i troski o innych, a tata – odpowiedzialności i szacunku do pracy. Oboje pokazali mi, że najważniejsze wartości to uczciwość, miłość i wzajemne wsparcie. Dzięki nim wiem, czym jest prawdziwa rodzina.

Film, który nigdy mi się nie znudzi:

Amelia – za magię codzienności i sposób, w jaki pokazuje, że drobne gesty mają ogromne znaczenie. Czterdziestolatek – za realizm i ciepły humor. W pogoni za szczęściem – film przypomina, że każdy z nas ma prawo do szczęścia i że ciężką pracą można pokonać największe przeciwności. To opowieść, która daje nadzieję i motywację, i właśnie za to ją cenię.

Wymarzone miejsce:

Mała wieś we Włoszech, najlepiej w Toskanii. Moje wymarzone miejsce w porze zimowej to Dolomity, szczególnie okolice Cortiny d'Ampezzo. Marzę również o wyjeździe do Aspen w Kolorado, USA.

Pierwsza randka:

Spacer po wrocławskim Rynku.

Ulubione danie:

Naleśniki pod każdą postacią.

Pierwszy sukces:

Mój pierwszy sukces to wygrana w szkolnych rozgrywkach siatkarskich jako uczeń-

Alfabet podróży z historią

H – jak Helsinki – północne serce Finlandii

Helsinki to stolica Finlandii, położona na południu kraju, nad brzegiem Zatoki Fińskiej, zarówno na lądzie stałym, jak i na archipelagu szkiegowym, składającym się z około 300 wysp. Historia miasta zaczyna się w XVI wieku, kiedy to król Szwecji Gustaw Waza w 1550 roku podjął decyzję o budowie portowego miasta, które miało konkurować z Rewelem (dzisiejszym Tallinem) o handel ze Wschodem.

Obecne centrum miasta zostało ostatecznie usytuowane w 1640 roku, co wynikało z potrzeby rozwoju portu – najważniejszego źródła dochodów mieszkańców. Helsinki wielokrotnie były niszczone w czasie wojen rosyjsko-szwedzkich, aż wreszcie w 1809 roku, wraz z całą Finlandią, znalazły się pod panowaniem cara. To właśnie Aleksander I Romanow zdecydował o przeniesieniu do Helsinek stolicy nowej prowincji Imperium Rosyjskiego. Od tego czasu miasto rozbudowywano na wzór Petersburga, wznosząc wiele klasycystycznych budowli. Po uzyskaniu niepodległości przez Finlandię w 1918 roku Helsinki pozostały jej stolicą, jednak ich szybki rozwój nastąpił dopiero po II wojnie światowej. Zostało to docenione przyznaniem miastu organizacji letnich igrzysk olimpijskich w 1952

nica PSP nr 34 oraz zdobycie medalu w czwórboju lekkoatletycznym.

Pierwsza iza:

Pierwsza iza pojawiła się, gdy dostałam wymarzonego psa. To był moment ogromnej radości i spełnienia marzeń.

Muzyka, której słucham:

Muzyka, której słucham, jest bardzo różna – wszystko zależy od nastroju. Czasem rock, czasem klasyka, a czasem coś zupełnie innego. Lubię, kiedy muzyka potrafi dopasować się do chwili.

Ulubiona książka:

Mały Książę – bo uczy patrzenia sercem, a nie tylko oczami. Quo Vadis – fascynuje mnie jej opowieść o miłości, wierze i odwadze w trudnych czasach. To lektura, która zostaje w pamięci na długo.

roku. Kolejna fala rozwoju Helsinek przypadła na lata 90. XX wieku, zwłaszcza po wejściu Finlandii do Unii Europejskiej. Helsinki to miasto niewielkie i kameralne. Najciekawsze miejsca można zobaczyć podczas półdnioowego spaceru – miasto jest zwarte, a większość zabytków oddalona jest od siebie o zaledwie kilka kroków. Dlatego można je zwiedzić podczas

jednodniowej wycieczki z estońskiego Tallina – prom wpływa do portu położonego niemal w samym centrum miasta. Po prawej stronie, na niewielkim wzgórzu, znajduje się cerkiew Zaśnięcia Matki Bożej. Powstała w drugiej połowie XIX wieku, a jej wnętrze może zachwycić niezwykle ikonostasem. W pobliżu cerkwi znajdują się Kancelaria Prezydenta, ratusz miejski oraz stara hala targowa. Jednak sercem Helsinek jest Plac Senacki. Wokół niego rozmieszczone są najważniejsze budynki państwowe: dawny gmach Senatu Finlandii (obecnie siedziba rządu), uniwersytet oraz Biblioteka Narodowa. Centralnym punktem Placu Senackiego jest katedra luterska, wzniesiona w stylu klasycystycznym w pierwszej połowie XIX wieku na polecenie cara Mikołaja I. Przed katedrą, na środku placu, dumnie stoi pomnik cara Aleksandra II. Dlaczego nie został usunięty po uzyskaniu przez Finlandię niepodległości? Aleksander II przyczynił się bowiem do uzyskania przez Finlandię autonomii w Imperium Rosyjskim. Za jego panowania język fiński stał się jednym z dwóch urzędowych języków Wielkiego Księstwa Finlandii, a Finowie doczekali się własnej armii, waluty i swobód gospodarczych. Plac Senacki to dziś przede wszystkim miejsce spotkań młodzieży, która tłumnie siada

Ania i Adaś przedstawiają

Wakacyjne podróże

Wakacje już tuż, tuż! Każdy z nas z niecierpliwością czeka na ten upragniony czas odpoczynku. A czy zastanawialiście się kiedyś, ile trwają wakacje w innych krajach? Może mieliście okazję spędzić je poza Polską? W Polsce wakacje szkolne trwają dwa miesiące, czyli około 70 dni. W Norwegii uczniowie odpoczywają przez 9 tygodni, co daje około 63 dni. W Niemczech przerwa wakacyjna jest znacznie krótsza – trwa tylko 6 tygodni, czyli zaledwie 42 dni. Natomiast we Włoszech uczniowie cieszą się wakacjami aż przez 12 tygodni, co daje 84 dni odpoczynku!

Gdzie wybrać się na wakacje?

To pytanie pojawia się co roku. Możliwości jest wiele! Jeśli marzycie o wypoczynku

nad morzem, warto wybrać się do Gdańska czy Jastarni. Smak świeżej ryby i szum

morskich fal to niezapomniane wrażenia! Miłośnicy pieszych wędrówek powinni roz-

ważyć wyjazd w góry, np. do Zakopanego. Tam można spróbować tradycyjnego oscypka z żurawiną. A jeśli spędzacie wakacje w mieście, warto rozejrzeć się za lokalnymi atrakcjami, takimi jak festiwale czy cyrk. Ci, którzy preferują podróże zagraniczne, mogą odwiedzić malowniczą Maderę albo wybrać się do Anglii. Angielskie śniadanie i tradycyjna herbata to coś, czego warto spróbować! Czy wiesz, że nasza polska herbata smakuje zupełnie inaczej niż typowa angielska? Brytyjczycy wręcz jej nie znoszą! Wybór miejsca na wakacje zależy od Waszych upodobań. Niezależnie od kierunku, ważne jest, aby dobrze wypocząć i stworzyć piękne wspomnienia!

■ Anna Sambor, Adam Grymala 5a

Szkolny kalejdoskop

Poznajemy Wiedeń – miasto cesarzy, sztuki i muzyki

W dniach 20–23 maja 2025 r. uczniowie naszej szkoły uczestniczyli w czterodniowej wycieczce edukacyjnej do Wiednia – sto-

licy Austrii. Podczas pobytu zwiedziliśmy najważniejsze zabytki miasta: pałac Schönbrunn, Belweder z dziełami Gustava Klimta, katedrę św. Stefana, kompleks pałacowy Hofburg, Operę Wiedeńską, Ratusz oraz malowniczy Plac Marii Teresy.

Nie zabrakło również atrakcji nowoczesnych – spacerowaliśmy wzdłuż słynnej Ringstrasse, podziwialiśmy kolorowy Hundertwasserhaus oraz bawiliśmy się w weso-

łym miasteczku Prater.

Podczas czwartego dnia naszej wycieczki (23 maja 2025 r.) odwiedziliśmy Jaskinię Punkevną, jedną z najpiękniejszych jaskiń w Morawskim Krasie w Czechach. Trasa turystyczna zachwyciła nas imponującymi formacjami skalnymi, ogromnymi komnatami oraz widowiskową przepaścią Macocha, którą podziwialiśmy zarówno z góry, jak i z dna. Największą atrakcją był rejs

łódkami po podziemnej rzece Punkvie – to niezwykle doświadczenie pozwoliło nam dosłownie zanurzyć się w magii tego miejsca. Wycieczka do Jaskini Punkevné była niezapomnianą przygodą i pięknym zakończeniem naszej podróży.

Wycieczka była nie tylko doskonałą okazją do poznania kultury i historii Austrii, lecz także do integracji i wspólnej zabawy. Z pewnością na długo pozostanie w naszej pamięci! pokolenia. ■ Dominika Czarnota

Alfabet podróży z historią – ciąg dalszy ze strony 2

na schodach prowadzących do katedry. W Helsinkach warto zobaczyć również dworzec kolejowy, zbudowany na początku XX wieku w stylu secesyjnym. Jego charakterystycznym elementem są cztery monumentalne figury trzymające w rękach kule przypominające lampy. Obowiązkowym punktem zwiedzania miasta jest także Kościół Skalny – luterńska świątynia wykuta w granitowej skale w latach 60. XX wieku. Dzięki doskonałej akustyce odbywają się w nim nie tylko nabożeństwa, ale także koncerty. Osoby dysponujące całym dniem mogą udać się tramwajem wodnym do twierdzy Suomenlinna, zwanej „fińskim Gibraltarem”. Zbudowana jeszcze za czasów szwedzkich, w okresie carskim stała się niemal samowystarczalnym miasteczkiem. Będąc w Helsinkach, nie można zapomnieć o Muminkach! Świat stworzony przez Tove Jansson zachwyca kolejne pokolenia na całym świecie. Co prawda Dolina Muminów znajduje się w Naantali, prawie 200 km od Helsinek, ale dla fanów tych stworzków w mieście działa „Moomin Shop”. Helsinki to nie tylko największe i najważniejsze miasto Finlandii, ale także brama w głąb kraju – na przykład na północ, ku siedzibie świętego Mikołaja w Rovaniemi. To doskonały punkt startowy do odkrywania Finlandii! ■ Piotr Markowicz 8c

Skaner muzyczny – Sława Przybylska – wyjątkowy głos polskiej muzyki

„Wymęczeni, wychudzeni, z dyplomami już w kieszeni. Odpływają pociągami. Potem żenią się z żonami, potem wiążą koniec z końcem za te polskie dwa tysiące itp, itd, itd.”

Sława Przybylska to jedna z najbardziej wyjątkowych polskich piosenkarek. Jej kariera rozpoczęła się w drugiej połowie XX wieku i trwała wiele lat. Przybylska zasłynęła z tego, że nie śpiewała typowych, rozrywkowych piosenek, lecz skupiała się na utworach z głębszym przesłaniem – często poetyckich i nastrojowych. Dzięki temu zdobyła wierną publiczność i na trwałe wpisała się w historię polskiej muzyki. Swoją karierę muzyczną zaczęła później niż wielu innych artystów. Najpierw ukończyła studia – m.in. na Akademii Sztuk Pięknych – i dopiero potem zaczęła śpiewać. Przełomowym momentem był rok 1958, kiedy zaśpiewała piosenkę „Pamię-

tasz, była jesień”. Utwór szybko stał się wielkim przebojem i otworzył jej drzwi do dalszej kariery. Publiczność pokochała jej spokojny, ciepły głos oraz sposób, w jaki potrafiła przekazać emocje ukryte w tekście. Przybylska znana była z tego, że starannie dobierała repertuar. Nie śpiewała wszystkiego, co było modne – zamiast tego wybierała utwory wartościowe, często trudniejsze, ale za to bardzo poruszające. Śpiewała nie tylko po polsku, ale także w innych językach, takich jak francuski, rosyjski, jidysz czy hebrajski. Jej piosenki często opowiadały o miłości, tęsknocie,

cd. na stronie 10

Rozmowy (nie)kontrolowane

Balet – pasja, która wymaga odwagi – rozmowa z Tatianą Gębą – uczennicą klasy 6a

Jak zaczęła się Twoja przygoda z baletem?

Moja starsza siostra trenowała balet, gdy byłam dzieckiem, i podłapałam to od niej. Zobaczyłam ją w pięknym tutu (czyli stroju baletowym) i zapragnęłam być jak ona. Miałam wtedy trzy lata. Teraz mam trzynaście i wydaje mi się, że osiągnęłam upragniony cel.

Co najbardziej kochasz w swoim hobby?

Trudno mi opisać, co w nim kocham. To wymagająca pasja, która wymaga dyscypliny i poświęcenia, ale gdy zakładam baletki,

czuję, że warto. Każde przesłuchanie i konkurs utwierdzają mnie w przekonaniu, że dobrze pożytkuję swój czas i pasję. Czuję, że jestem sobą – uśmiechniętą dziewczyną w pointach (rodzaj baletek), która ma odwagę, aby wyrazić siebie.

Jak wspominałaś, Twoja pasja wymaga dyscyplinowania. Ile godzin poświęcasz na treningi?

Trenuję trzy razy w tygodniu po trzy godziny, ale aby dojść do perfekcji, muszę poświęcić jeszcze trochę czasu każdego dnia. Dodatkowo, gdy przygotowuję się do zawodów, trenerka organizuje jedną dodatkową sesję treningową w tygodniu. Choć jest tego sporo, dla mnie to forma wyciszenia i odpoczynku.

Jakie są największe wyzwania techniczne w balecie?

Baletnica musi być odpowiednio wykręcona – oznacza to, że musi być dobrze rozciągnięta, aby poprawnie wykonywać pozycje baletowe. Ważne są również predyspozycje fizyczne – w arabesce (specjalnej pozycji) znaczenie ma długość nóg. Dużą trudność sprawia również utrzymanie równowagi podczas piruetów.

Preferujesz występować w grupie czy jako solistka? Jakie jest Twoje największe osiągnięcie związane z baletem?

Wolę występować solo, ponieważ nawet jeśli zapomnę układu, mogę improwizować

i uratować sytuację. Przez większą część mojej przygody z baletem występowałam w duecie i wspominam to z nostalgią. Dwa lata temu dodałam występy solowe do swojego repertuaru – był to dla mnie przełom. W mistrzostwach świata zajęłam ósme miejsce z wariacją pt. „Amorek”. To ogromne osiągnięcie. W tym roku również biorę udział w tych zawodach, lecz z inną wariacją.

Czy masz jakiś cel związany z baletem?

Gdy byłam małą dziewczynką, marzyłam o zatańczeniu w tutu. Po tylu latach w końcu spełnię to marzenie – w tym roku zatańczę solówkę w wymarzonej stroju! Nie mogę się doczekać. Jako kolejny cel wyznaczyłam sobie miejsce na podium w tegorocznych zawodach. Mam nadzieję, że mi się uda. Zdaję sobie sprawę z poświęcenia i wysiłku, jakie będę musiała włożyć, ale wiem, że podołam dzięki wsparciu rodziny i przyjaciół.

Czy planujesz związać swoją przyszłość z baletem? Zamierzasz rozwijać swoje umiejętności w szkole średniej?

Na razie żyję chwilą. W przyszłości na pewno pomyślę nad czymś kreatywnym – może związanym ze sceną, ale jako aktorka. Jeśli chodzi o szkołę średnią, mam nadzieję, że będę kontynuować swoją przygodę, ale tylko jeśli pozwoli mi na to nauka i inne obowiązki. ■ *Michalina Stępień 8d*

Miła Street 18

Sukces naszych uczniów w konkursie „Potyczki z grafiką”!

W dniu 22 maja 2025 roku uczniowie Kornelia Posuniak i Mikołaj Szczęsny z klasy 5c reprezentowali naszą szkołę w finale konkursu graficznego „Potyczki z grafiką – Żeglarskie Opowieści w Obrazach: Szanty z Radomskim Zespołem Kliper”, organizo-

wanego przez Zespół Szkół Elektronicznych w Radomiu. Opiekunem uczniów była pani Monika Kośla. Celem konkursu było przygotowanie projektu graficznego związanego z tematyką żeglarską i muzyką szantową. W I etapie Kornelia i Mikołaj wykonali plakaty, które w twórczy sposób nawiązywały do tematu przewodniego konkursu. Natomiast w finale zaprojektowali okładkę płyty. Uczestnicy mogli korzystać z wybranego przez siebie programu graficznego: CorelDRAW, GIMP lub Inkscape. Podczas gali finałowej, oprócz prezentacji prac i oczekiwaniami na ogłoszenie wyników oraz wręczenie nagród, uczestnicy mieli okazję wysłuchać koncertu Radomskiego Zespołu Kliper, który wprowadził wszystkich w żeglarski klimat wydarzenia. Z radością informujemy, że Kornelia Posuniak zdobyła II miejsce w konkursie, prezentując wyjątkowo kreatywną i dopracowaną pracę graficzną. Serdecznie gratulujemy Kornelii oraz Mikołajowi udziału w finale i życzymy dalszych sukcesów w rozwijaniu pasji graficznych! ■ Monika Kośla

Egzamin ósmoklasisty – ważny krok w edukacji!

W maju nasi uczniowie przystąpili do egzaminu ósmoklasisty, który jest jednym

z najważniejszych etapów ich szkolnej drogi. To moment, który sprawdza ich wiedzę i umiejętności zdobywane przez lata nauki. Każdy ósmoklasista zmierzył się z trzema kluczowymi przedmiotami: Język polski – analiza tekstów, pisanie wypracowania

i sprawdzanie umiejętności czytania ze zrozumieniem. Matematyka – zadania wymagające logicznego myślenia, rozwiązywania równań i zastosowania wzorów. Język obcy – sprawdzenie znajomości gramatyki, słownictwa i umiejętności komunikacyjnych. Choć stres przed egzaminem był odczuwalny, nasi uczniowie podeszli do niego z determinacją i zaangażowaniem! Trzymamy kciuki za świetne wyniki, które otworzą przed nimi drzwi do wymarzonych szkół średnich. Gratulujemy wszystkim ósmoklasistom i życzymy zasłużonego odpoczynku po tym ważnym wydarzeniu! ■

5c, 6b w Sandomierzu

Trochę wiało, trochę popadało, ale głów nie urwało, a te były najważniejsze na wycieczce klas 5c i 6b do Sandomierza. Zwiedziliśmy staromiejski rynek, podziemia, zbrojownię oraz muzeum ojca Mateusza, przeszliśmy lessowym Wąwozem Królowej Jadwigi i kupiliśmy mnóstwo pamiątek. ■

Pierwszy krok w magiczny świat książek!

Pasowanie na czytelnika to jedna z najważniejszych uroczystości bibliotecznych w naszej szkole. Tegoroczną częścią artystyczną Pasowania był występ klasy 2b, która zaprezentowała przedstawienie pt. „Królowa się nudzi”. Całości tej pięknej części dopełniło pasowanie na czytelnika przedstawicieli klas pierwszych, którego osobiście dokonał p. wicedyrektor Marcin Ośka. Warto dodać, że już od wielu lat starsi uczniowie własnoręcznie przygotowują

zakładki do książek dla naszych pierwszaków. Serdecznie dziękujemy dyrekcji naszej szkoły za zaszczytowanie nas swoją obecnością, wychowawczynie klasy 2b – p. Agnieszce Skurosz za piękne przygotowanie dzieci do występów, natomiast p. Marciniowi Wilkowi za pomoc techniczną i oprawę

muzyczną. Dzieciom, które przystąpiły do pasowania gratulujemy i już dziś zapraszamy do biblioteki szkolnej! Dziękujemy, że byliście z nami w tym szczególnym dniu!

■ Inga Heńk – Curylo, Aneta Adamus

Uczniowie 5b zupełnie jak piloci, poznali tajniki latania, próbowali swoich sił w symulatorach lotu, a nawet odkrywali fascynujący świat aerodynamiki na wycieczce do Fly-Port. Kto wie, może wśród nich jest przyszły pilot albo konstruktor samolotów? ■

Filmoteka

Shrek – powrót do bajki, która wszystko zmieniła

Za rok na wielkie ekrany powróci zielony ogr, którego zna cały świat. Premiera nowej części „Shreka” to wielkie wydarzenie dla fanów animacji i bajek z przymrużeniem oka. Jednak zanim znów usłyszymy osiołkowe „A daleko jeszcze?”, warto cofnąć się do początku i przypomnieć sobie, dlaczego to właśnie „Shrek” z 2001 roku na zawsze zmienił oblicze filmów animowanych. W czasach, gdy w kinach dominowały klasyczne bajki Disneya, pełne pięknych księżniczek i szlachetnych książąt, nagle pojawił się Shrek – mrukiwy, nieco niechlujny, ale bardzo ludzki ogr, który nie chciał ratować nikogo, tylko mieć święty spokój na swoim bagnie. Świat filmu został wywrócony do góry nogami – to zły (teoretycznie) bohater musi wykonać misję ratunkową, a księżniczka skrywa tajemnicę, która czyni ją bardziej podobną do ogra niż do klasycznej królewny z bajki. Główne postacie są absolutnie niezapomniane. Shrek – twardziel

z miękkim sercem, który uczy się, że nie trzeba bać się bliskości i uczuć. Osioł – przeźabawny, nieustannie gadający

towarzysz, którego nie sposób nie polubić. Fiona – silna, niezależna księżniczka, która potrafi walczyć równie dobrze, jak zakochać się nie w wyglądzie, ale w charakterze. Cała historia została podana w lekkiej, pełnej humoru formie, z dynamiczną akcją i ogromną ilością nawiązań do popkultury – od bajek Disneya, przez „Matrixa”, aż po reklamy i znane piosenki. Soundtrack z „All Star” zespołu Smash Mouth stał się wręcz hymnem pokolenia. Nowy „Shrek”, którego premiera zaplano-

wana jest na 2026 rok, według zapowiedzi ma nawiązywać do klimatu oryginalnej części. Twórcy chcą wrócić do emocji, które towarzyszyły pierwszemu filmowi – więcej serca, mniej chaosu i lepszy balans między humorem a historią. Choć współczesna animacja jest dziś znacznie bardziej zaawansowana, to właśnie prosty przekaz z 2001 roku wciąż robi największe wrażenie: nie liczy się wygląd, ale to, co mamy w środku. „Shrek” to film, który nie zestarzał się ani trochę. Owszem, technologia poszła do przodu, ale jego siła nie tkwi w efektach specjalnych, lecz w uniwersalnej historii o akceptacji, odwadze i miłości. Dodatkowo bawi zarówno dzieci, jak i dorosłych – każdy znajdzie tu coś dla siebie, czy to w postaci żartów, czy w zaskakująco mądrym przesłaniu. „Lepiej być osłem przez jeden dzień niż potworem przez całe życie” – mówi Osioł, i choć brzmi to śmiesznie, trudno się z nim nie zgodzić. „Shrek” to coś więcej niż bajka – to kulturowy fenomen, który nauczył nas, że warto być sobą, nawet jeśli oznacza to bycie zielonym ogrem z zamiłowaniem do cebuli. Zanim zasiądziemy w kinie na nową część, warto przypomnieć sobie, jak to wszystko się zaczęło. Bo choć minęło ponad 20 lat, pierwsza część wciąż ma w sobie więcej magii niż niejedna nowa produkcja.

■ *Łucja Mastalerz 8c*

Relax na Maxa

Masai Mara – Dzika Perła Kenii

Masai Mara to jeden z najsłynniejszych rezerwatów przyrody na świecie, położony w południowo-zachodniej Kenii. Jego nazwa pochodzi od ludu Masajów, zamieszkującego te tereny, oraz rzeki Mara, przepływającej przez sawannę. Rezerwat jest częścią większego ekosystemu, który łączy się z Parkiem Narodowym Serengeti w Tanzanii, tworząc jedną z najważniejszych ostoisk dzikiej przyrody na kontynencie afrykańskim. Masai Mara to raj dla miłośników safari. Rozległe równiny, akacjowe lasy i wijące się rzeki są domem dla setek gatunków zwierząt. To tutaj można spotkać tzw. „Wielką Piątkę” Afryki: lwa, lampartę, słonia, nosorożca i bawoła. Rezerwat słynie także z dużej populacji

gepardów i hien, a także setek gatunków ptaków – od majestatycznych orłów po

kolorowe zimorodki. Największym widowiskiem natury, jakie można tu podziwiać, jest Wielka Migracja. Co roku, od lipca do paź-

dziernika, miliony gnu, zebra i gazeli przemierzają sawanny w poszukiwaniu świeżej trawy. Przeprowadzenie przez rzekę Mara, pełną głodnych krokodyli, to jeden z najbardziej dramatycznych momentów tej wędrówki i jedno z najbardziej spektakularnych zjawisk w świecie przyrody. Masajowie to jeden z najbardziej znanych ludów Afryki. Ich barwne stroje, tradycyjne tańce i unikalny styl życia fascynują turystów z całego świata. Choć rezerwat został stworzony w celu ochrony przyrody, Masajowie nadal żyją w jego pobliżu, wypasając bydło i kultywując swoje tradycje. Wizyta w wiosce masajskiej to okazja do poznania ich zwyczajów, spróbowania

cd. na stronie 7

Sportowe to i owo

Sport – Klucz do zdrowia i dobrego samopoczucia

Uprawianie sportu to nie tylko sposób na poprawę kondycji fizycznej, ale także doskonała okazja do zadbania o zdrowie psychiczne oraz rozwój relacji społecznych. Aktywność fizyczna przyczynia się do poprawy samopoczucia, zwiększenia pewności siebie i nawiązywania kontaktów międzyludzkich. Warto więc znaleźć czas na sport, niezależnie od wieku czy poziomu zaawansowania. Oto trzy dyscypliny, które warto wypróbować. Bieganie to jedna z najprostszych i najbardziej dostępnych form aktywności fizycznej – wystarczy wygodna odzież oraz dobre buty. Regularny trening biegowy wzmacnia serce, poprawia kondycję i pomaga w redukcji stresu. To idealny sposób na relaks po ciężkim dniu, a dodatkowo umożliwia odkrywanie nowych miejsc. Można biegać samemu lub w grupie, uczestnicząc w maratonach czy lokalnych wydarzeniach sportowych, które integrują społeczność biegaczy. Pływanie to sport angażujący niemal wszystkie mięśnie ciała, a jednocześnie łagodny dla stawów, co czyni go idealnym rozwiązaniem dla osób w każdym wieku. Regularna aktywność w wodzie poprawia wydolność organizmu, wspomaga redukcję masy ciała i zwiększa elastyczność mięśni. Woda działa także relaksująco, skutecznie redukując poziom stresu. Warto wypróbować różne style pływania, aby odkryć ten, który sprawia najwięcej satysfakcji. Basen może być również doskonałym miejscem na spędzanie czasu z rodziną i przyjaciółmi. Jazda na rowerze to aktywność, która łączy przyjemność z korzyściami zdrowotnymi. Pozwala odkrywać nowe trasy, podziwiać piękno przyrody oraz poprawiać kondycję serca i układu krążenia. Regular-

na jazda wzmacnia mięśnie nóg i angażuje całe ciało w ruch. Co więcej, rower może stać się ekologicznym środkiem transportu, pozwalającym na oszczędność czasu i pieniędzy. Warto dołączyć do lokalnych

grup rowerowych, aby dzielić się pasją i motywować się do dalszych wyzwań. Sport to nie tylko sposób na zdrowie, ale także szansa na nowe doświadczenia i budowanie wartościowych relacji. Niezależnie od tego, czy zdecydujemy się na bieganie, pływanie czy jazdę na rowerze, każda z tych aktywności ma coś wyjątkowego do zaoferowania. Warto spróbować swoich sił w różnych dyscyplinach – być może właśnie tu czeka nowa pasja!

■ Mikołaj Kowalczyk 8c

Relax na Maxa – ciąg dalszy ze strony 6

lokalnej kuchni i zobaczenia, jak harmonijnie współistnieją z naturą. Wizyta w Masai Mara to spełnienie marzeń dla każdego miłośnika dzikiej przyrody. Safari można odbyć na różne sposoby – klasycznym samochodem terenowym, pieszo, a nawet balonem na gorące powietrze, co pozwala zobaczyć sawannę z niezwyklej perspektywy. Najlepszy czas na odwiedziny to poranek i wieczór, gdy zwierzęta są najbardziej aktywne. Dzięki staraniom organizacji ochrony przyrody, Masai Mara pozostaje jednym z najlepiej zachowanych ekosystemów na

świecie. Rezerwat odgrywa kluczową rolę w zachowaniu dzikiej fauny i flory Afryki, a także w edukacji turystów na temat znaczenia ochrony środowiska. Masai Mara to miejsce, które trzeba zobaczyć na własne oczy. Spektakularne krajobrazy, niezwykle bogactwo zwierząt i fascynująca kultura Masajów sprawiają, że jest to jeden z najpiękniejszych rezerwatów na świecie. Każda podróż do Masai Mara to niezapomniana przygoda i okazja do zetknięcia się z dziką naturą w jej najczystszej postaci.

■ Maksymilian Goździk 8c

Szkolny kalejdoskop

Sukcesy naszych uczniów

Z ogromną radością i dumą informujemy, że uczennica klasy 8d – JULIA SKURA została FINALISTKĄ KONKURSU FILOZOFICZNEGO organizowanego przez Mazowieckiego Kuratora Oświaty w Warszawie. Serdecznie Julii gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów! ■

Z radością i dumą informujemy, że uczeń klasy 8c – Piotr Markowicz został FINALISTĄ KONKURSU HISTORYCZNEGO organizowanego przez Mazowieckiego Kuratora Oświaty w Warszawie. Serdecznie Piotrowi gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów! ■

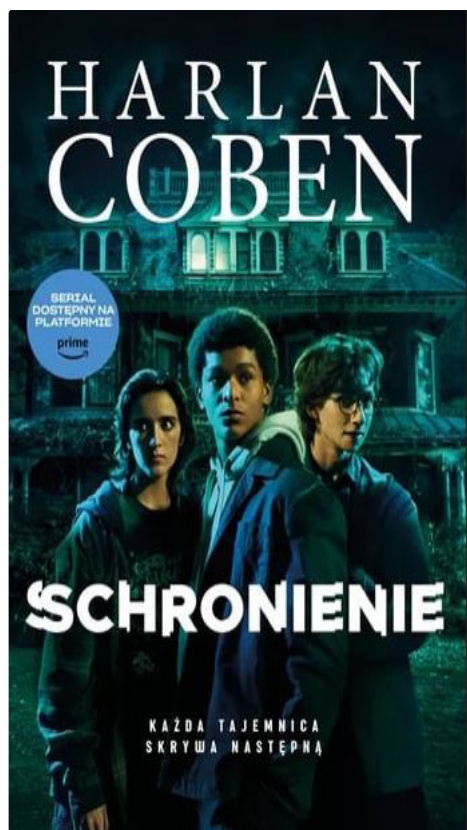

Plotka głosi, że sam Zeus zagrział z dumy, a Atena puściła do nich oczko. Działo się to w czasach nie tak dawnych, gdy troje śmiazków stanęło do walki... nie z potworami, lecz z pytaniami o bogów, herosów i czyny legendarne. W międzyszkolnym konkursie mitologicznym który odbył się w Zespole Szkół Muzycznych im. Oskara Kolberga w Radomiu, nasi uczniowie zdobyli I miejsce w składzie: Aurelia Figarska, Zofia Ślusarz, Witold Curyło i tym samym zapisali swoje imiona w kronikach wiedzy! Ich broń? Inteligencja ostrzejsza niż miecz Perseusza. Ich tarcza? Pewność siebie i godziny nauki. Niech echo ich zwycięstwa niesie się przez sale lekcyjne niczym pieśń bardów! ■

A może by tak poczytać...

„Schronienie” – Tajemnica, która wciąga bez reszty

Autor: Harlan Coben

Tytuł: „Schronienie”, tom 1 trylogii „W labiryncie kłamstw”

Ilustracje: brak

Objętość: 350 stron Dla kogo: dla każdego od 11 do 111 roku życia Wasza koleżanka znika. Może nie była Wam szczególnie bliska, ale jej nagłe zniknięcie budzi niepokój. Dlaczego zaginęła? Czy uciekła? Została porwana, a może zamordowana? Czy powinniście martwić się o siebie i swoich przyjaciół? Taką sytuację znajdziemy w powieści sensacyjnej Harlana Cobena „Schronienie”. Książka opowiada o Mickeyu, nastolatku, który po śmierci ojca wraca do rodzinnego miasta. Przez całe życie podróżował, nigdzie nie zatrzymując się na długo. Po śmierci męża jego mama popada w depresję i uzależnienie od narkotyków, dlatego chłopak zmuszony jest zamieszkać u swojego jedyne go krewnego – wujka Macona. W nowym miejscu Mickey zaprzyjaźnia się z dwójką szkolnych outsiderów: Łyżką i Emmą. Poznaje także tajemniczą staruszkę, zwaną Nietoperzycą, która odegra kluczową rolę w nadchodzących wydarzeniach. To właśnie ona sugeruje, że ojciec Mickey’a mógł przeżyć wypadek. Czy to prawda? Tego dowiemy się, sięgając po kolejne tomy trylogii. Mickey miał nadzieję na spokojne życie,

jednak już po pierwszym tygodniu szkoły jego koleżanka znika. Chłopak wraz z przyjaciółmi nie zamierza czekać na działania policji – postanawiają odnaleźć dziewczynę na własną rękę. Poszukiwania prowadzą ich w mroczny świat podziemia, a tropy stają się coraz bardziej niebezpieczne. Dodatkowo Mickey jest śledzony przez tajemniczego człowieka w czarnym samochodzie. Dlaczego policja nie podejmuje skutecznych działań? Lokalny komendant od lat jest skonfliktowany z wujkiem Mickey’a i ignoruje sprawę, uznając nastolatków za grupę rozpuszczonych dzieciaków. Nie wie jednak, że w mieście kryje się wiele tajemnic, a zniknięcie dziewczyny to tylko część większej układanki. Powieść Cobena to pełna zwrotów akcji historia, w której napięcie rośnie z każdą stroną. Ciekawi bohaterowie, wartka akcja i tajemnice sprawiają, że trudno się od niej oderwać. Jeśli książka Was zainteresowała, warto sięgnąć po kolejne części trylogii – „Kilka sekund od śmierci” oraz „Zaginionego”. Dla fanów ekranizacji dostępna jest również serialowa adaptacja na Prime Video, jednak warto pamiętać, że różni się od książki. Bawcie się dobrze podczas lektury!

■ Piotr Markowicz 8c

Gabriel gra

„Persona 3” – gra, która zmieniła oblicze jRPG

„Persona 3” to jedna z najważniejszych gier w historii japońskich RPG. Zadebiutowała na konsoli PlayStation 2 w 2006 roku. Choć od jej premiery minęło już prawie dwie dekady, produkcja studia Atlus wciąż cieszy się ogromną popularnością i jest uważana za jedno z najwybitniejszych osiągnięć w świecie gier wideo. Łącząc elementy klasycznego RPG z symulacją życia codziennego oraz głęboką, emocjonalną fabułą, „Persona 3” na zawsze zmieniła sposób postrzegania gier fabularnych. Akcja gry toczy się w fikcyjnym japońskim mieście, gdzie gracz wciela się w postać młodego ucznia, który właśnie przeprowadza się do nowego miejsca. Po zamieszkaniu w internacie bohater odkrywa, że w jego życiu zaczynają dziać się dziwne rzeczy. Pojawia się tajemnicze zjawisko – „Dark

Hour” (Ciemna Godzina), godzina, która występuje pomiędzy dniem a nocą i pozostaje niewidoczna dla zwykłych ludzi. W tym czasie miasto zamienia się w mroczne, niebezpieczne miejsce pełne potworów zwanych „Shadows” (Cieniami). Aby stawić im czoła, bohater i jego przyjaciele muszą odkryć sekrety Ciemnej Godziny oraz zmierzyć się ze swoją przeszłością i wewnętrznymi lękami. To, co wyróżnia „Personę 3” na tle innych jRPG, to nietypowe połączenie dwóch zupełnie różnych światów – szkolnego życia i walki z nadprzyrodzonymi siłami. Gracze muszą balansować między zwykłymi obowiązkami ucznia a misjami związanymi z pokonywaniem Cieni w tajemniczej wieży zwanej Tartarus. Każdy dzień w grze wymaga podejmowania decyzji, takich jak spędzanie czasu z przyjaciółmi, nauka w szko-

cd. na stronie 9

Animalsy – Orka – wieloryb zabójca

Orka – Inteligentny drapieżnik oceanów

Orka oceaniczna (*Orcinus orca*), potocznie nazywana „wielorybem zabójcą”, to jeden z najbardziej imponujących i inteligentnych drapieżników morskich. Występuje niemal we wszystkich oceanach świata – od zimnych wód Arktyki i An-

tarktydy po tropikalne rejony równikowe. Choć jej nazwa sugeruje przynależność do wielorybów, w rzeczywistości jest to największy przedstawiciel rodziny delfinowatych – ssaków morskich, które cechuje wysoka inteligencja, silne więzi społeczne i doskonałe zdolności komunikacyjne. Orka posiada masywne, silnie umięśnione ciało o opływowym kształcie, co czyni ją niezwykle zwinną i szybką w wodzie. Dorosłe samce mogą osiągać długość 9–10 metrów i wagę nawet 6 ton, podczas gdy samice są nieco mniejsze – do około 7

metrów i 4 ton. Jednym z najbardziej rozpoznawalnych elementów wyglądu orki jest jej kontrastowe ubarwienie: czarne grzbiety i białe plamy na brzuchu, bokach oraz nad oczami, które stanowią doskonały kamuflaż w środowisku morskim. Dieta orki jest bardzo zróżnicowana i zależy od regionu oraz ekotypu, czyli wyspecjalizowanej podgrupy gatunku. Niektóre orki żywią się głównie rybami, inne specjalizują się w polowaniu na ssaki morskie – foki, lwy morskie, a nawet inne walenie, w tym młode wieloryby. Ich techniki polowania są wyrafinowane i wymagają ścisłej współpracy. Orki żyją w rodzinnych grupach zwanych klanami, w których obowiązuje matriarchat – grupie przewodzi najstarsza samica, a jej potomstwo pozostaje z nią przez całe życie. Komunikują się za pomocą skomplikowanego systemu dźwięków, obejmującego kliknięcia, gwizdy i tony pulsacyjne. Każda grupa posiada własny „dialekt”, co świadczy o istnieniu kultur przekazywanych z pokolenia na pokolenie. Orki są symbolem siły, inteligencji i społeczności. Dzięki badaniom naukowym zyskują coraz większe zrozumienie i sympatię ludzi na całym świecie. Fascynują zarówno naukowców, jak i miłośników przyrody, udowadniając, że społeczności zwierząt morskich mogą być niezwykle złożone.

■ Aleksandra Misztal 7e

Okiem Żyrafy

Radomscy Tropiciele Książek w PSP 34

22 maja w Kamienicy Deskurów odbyła się uroczysta Gala Finałowa wręczenia nagród w trzeciej edycji konkursu czytelniczego "Radomscy Tropiciele Książek". Dyplomy oraz nagrody wręczał zastępca Prezydenta Miasta Radomia – p. Łukasz Molenda oraz zastępca Dyrektora PSP nr 4 – p. Dorota Sulecka. Na galę przybyli wszyscy finaliści i laureaci konkursu, w tym

nasza liczna, czytelnicza drużyna PSP34! Dziękujemy wszystkim uczniom, którzy podjęli się uczestniczenia w tym konkursie – za waszą miłość do książek, za wytrwałość (choć łatwo nie było!) i za chęć. Jesteście wielcy! I pamiętajcie – czytanie utrzymuje mózg w dobrej kondycji, rozwija wyobraźnię, intelekt, odświeża a czasem nawet bywa zaraźliwe ■ Aneta Adamus, Inga Heńk – Curylo

Gabriel gra – ciąg dalszy ze strony 8

le czy eksploracja niebezpiecznych lokacji. Choć gra opowiada o walce z potworami i ratowaniu świata, jest jednocześnie osadzona w codziennym życiu, pokazując, że prawdziwymi bohaterami są nie tylko wojownicy, ale również zwykli ludzie, którzy muszą radzić sobie ze swoimi problemami. Integralną częścią rozgrywki jest system „Persony”. Bohaterowie posługują się „Personami” – magicznymi istotami reprezentującymi ich wewnętrzne lęki, pragnienia i osobowości. Każda „Persona” ma unikalne umiejętności, a ich wybór i rozwój mają kluczowe znaczenie podczas walki. Jednak to, co sprawia, że „Persona 3” jest tak wyjątkowa, to fakt, że gra nie ogranicza się tylko do zbierania i używania potężnych postaci – dużą rolę odgrywa eksploracja relacji między bohaterami. Poprzez interakcje z innymi uczniami gracz może nawiązywać głębokie więzi, co wpływa nie tylko na fabułę, ale również na siłę i umiejętności „Persony”. Fabuła „Persony 3” porusza poważne tematy, takie jak samotność, depresja, strach przed nieznanym czy potrzeba akceptacji. Historia jest dojrzała i angażująca emocjonalnie. W grze często pojawiają się motywy związane z życiem i śmiercią, a gracze muszą zmierzyć się z nieuchronnością przemijania. Bohaterowie nie są idealni, a ich wewnętrzne problemy sprawiają, że stają się bardziej ludzkimi postaciami, z którymi można się utożsamić. Oprawa wizualna „Persony 3” także zasługuje na uwagę. Świetna oprawa muzyczna, z utworami łączącymi jazz, rock i elektronikę, doskonale oddaje atmosferę gry, wciągając gracza jeszcze bardziej w jej mroczny świat. „Persona 3” była przełomowa nie tylko ze względu na swoją unikalną fabułę i mechanikę, ale także na sposób, w jaki wykorzystywała formułę gier RPG. Łączyła klasyczną walkę turową z elementami symulacyjnymi, oferując graczom coś więcej niż tylko kolejną opowieść o ratowaniu świata. To była gra, która pozwalała przeżyć emocjonującą podróż nie tylko wirtualnie, ale także wewnętrznie. Dzięki „Personie 3” gatunek jRPG zyskał nowe oblicze, a sama seria stała się jednym z najważniejszych fenomenów w świecie gier wideo. Choć od premiery minęło już kilkanaście lat, „Persona 3” nadal pozostaje jednym z najlepszych tytułów w historii tego gatunku, a jej wpływ na kolejne części serii oraz inne gry RPG jest nieoceniony. Gra, łącząca elementy psychologii, filozofii i japońskiej kultury, stanowi prawdziwą perłę w historii gier wideo i wciąż inspiruje graczy na całym świecie. ■ Gabriel Pietras 8c

Gdzie ta keja?

ORP „Burza” – polski okręt, który przetrwał burze historii

ORP „Burza” to jeden z najsympatyczniejszych okrętów wojennych w historii Polski. Był niszczycielem, czyli szybkim i zwrotnym okrętem przeznaczonym

do walki z większymi jednostkami oraz ochrony innych statków. Jego historia to istotna część polskiej morskiej tradycji, zwłaszcza z czasów II wojny światowej. ORP „Burza” został zbudowany we Francji w latach 1927–1932 i wszedł do służby w Marynarce Wojennej RP w 1932 roku. Był jednym z dwóch bliźniaczych niszczycieli typu Wicher. Okręt miał około 106 metrów długości, rozwijał prędkość do 33 węzłów (czyli około 60 km/h) i był uzbrojony w działą, karabiny maszynowe oraz torpedy. Jego główne zadania obejmowały patrolowanie wybrzeża, eskortowanie statków i udział w ćwiczeniach z sojusznikami. Gdy we wrześniu 1939 roku wybuchła II wojna światowa, ORP „Burza” znajdowała się na Bałtyku. Jednak już kilka dni przed rozpoczęciem działań wojennych została wysłana wraz z innymi polskimi okrętami do Wielkiej Brytanii w ramach tzw. planu „Peking”. Dzięki temu uniknęła zniszczenia przez niemieckie lotnictwo i marynarkę. Podczas wojny „Burza” służyła w Royal Navy jako sojuszniczy okręt. Brała udział w konwojach, czyli eskortowała statki transportowe, chroniąc je przed niemieckimi okrętami podwodnymi. W 1940 roku uczestniczyła również w ewakuacji wojsk alianckich z Francji. W czasie służby była kilkakrotnie modernizowana i dostosowywana do nowych zadań. Po zakończeniu wojny ORP „Burza” wróciła do Polski w 1951 roku. Była już przestarzała, ale nadal pełniła rolę okrętu szkoleniowego. W 1960 roku została wycofana ze służby wojskowej. To jednak nie był koniec jej historii! Przekształcono ją w okręt-muzeum – pierwsze tego typu muzeum w Polsce. Przez wiele lat cumowała w porcie w Gdyni, gdzie odwiedzali ją turyści i uczniowie.

W 1977 roku ORP „Burza” została ostatecznie wycofana, a jej miejsce zajęły nowsze okręty-muzea. Mimo to jej zasługi pozostają ważnym elementem polskiej historii morskiej. Choć „Burza” nie była największym ani najsilniejszym okrętem, przeszła długą drogę i uczestniczyła w wielu kluczowych wydarzeniach. Jej historia pokazuje, jak istotne są przygotowanie, wytrwałość i współpraca z sojusznikami, szczególnie w trudnych czasach wojny. ■ Julia Skura 8d

Skaner muzyczny – ciąg dalszy ze strony 4

wspomnieniach i przemijaniu. Niektóre były radosne, inne melancholijne, ale zawsze śpiewane z ogromnym wyczuciem. W swojej karierze współpracowała z wieloma znakomitymi autorami tekstów i kompozytorami. Jedną z najważniejszych osób, z którymi pracowała, była Agnieszka Osiecka – wybitna poetka i autorka tekstów piosenek. To właśnie z nią Sława Przybylska stworzyła kilka bardzo znanych utworów. Jednym z nich była „Okularnicy” – piosenka opowiadająca o młodym pokoleniu lat 60., które szukało swojej drogi w świecie. Tekst Osieckiej był pełen humoru, ale i prawdy o ludziach. Przybylska zaśpiewała go z wielką lekkością, a jednocześnie z głębią, która sprawiła, że utwór stał się prawdziwym hitem. Współpraca tych dwóch artystek była wyjątkowa, ponieważ obie potrafiły świetnie się uzupełniać. Osiecka pisała teksty pełne emocji i obrazów, a Przybylska potrafiła te emocje oddać swoim głosem. Ich piosenki do dziś uważane są za jedne z najważniejszych w historii polskiej muzyki. Dziś Sława Przybylska nie występuje już tak często, ale jej twórczość nadal żyje. Jej piosenki są wciąż grane w radiu, a starsze pokolenia chętnie do nich wracają. Młodszy słuchacz także mogą w nich znaleźć coś dla siebie – szczerość, emocje i piękno języka. Sława Przybylska pokazała, że muzyka nie musi być głośna, aby poruszać. Wystarczy wrażliwość, talent i serce – a tego jej nigdy nie brakowało.

■ Julia Skura 8d

Ignacy poleca

Domowe Nuggetsy Ignacego

Składniki:

- 300 g mięsa z indyka
- 3 łyżki skrobi ziemniaczanej
- 1 roztrzepane jajko
- 3 łyżki mąki pszennej
- 1 łyżeczka słodkiej papryki
- 1 łyżeczka suszonego czosnku
- Olej do smażenia (ok. 1 cm na dużej patelni)

Sposób przygotowania:

Usuń błonę z mięsa, a następnie pokrój je na małe kawałki (ok. 3 × 3 cm). W misce ze skrobią ziemniaczaną obtocz kawałki mięsa. Zanurz mięso w jajku, a następnie obtocz je w mące wymieszanej z przyprawami. Rozgrzej olej na dużej patelni, a następnie smaż kawałki mięsa, aż osiągną złocisty kolor. Po usmażeniu odsącz mięso na papierowym ręczniku, aby pozbyć się nadmiaru tłuszczu. Smacznego!

■ Ignacy Brodnicki 7c

Stopka redakcyjna

Redakcja MONITOR 34
Publiczna Szkoła Podstawowa nr 34
ul. Miła 18, 26-600 Radom
www.psp34.radom.pl
REDAKTOR NACZELNY
Julia Skura
ZESPÓŁ REDAKCYJNY

Julia Skura, Michalina Stępień,
Piotr Markowicz, Mikołaj Kowalczyk,
Gabriel Pietras, Maksymilian Goździk,
Aleksandra Misztal, Łucja Mastalerz,
Anna Sambor, Adam Grymuła,
Ignacy Brodnicki

OPIEKA REDAKCYJNA
ORAZ UKŁAD GRAFICZNY
Halina Kasprzyk – Mazgajczyk

POMYSŁODAWCZYNI I OPIEKA REDAKCYJNA
GAZETY MONITOR 34 W LATACH 2017 – 2023
Anna Michnicka

Wszystkie teksty i fotografie publikowane są na licencji CC BY – SA 3.0

